

„Dat is mijn zaak; op de eene of andere manier.’

„En wanneer?’

„Dat weet ik niet; in elk geval, vóór ik op reis ga. Je weet, ik breng de dames weg!’

„Juist; en de reis is bepaald op aankomenden Woensdag, niet waar?’

„Ja: maar Albert, doe me nu het plezier en laat mij stil mijn gang gaan. Het is een zoo pijnlijke zaak voor mij, dat ik niet dulden kan, dat een ander zich daarin mengt.’

„Nu goed: ik zal je geen overlast aandoen. Je neemt de zaak vreeselijk zwaar op; veel te zwaar, dunkt mij.’

„Dat verwijt past beter op jou. Jij bent er nu al anderhalf uur over bezig, Adieu!’

Zij scheidden thans, en toen zij ieder hun weg gingen, glansde er in de oogen van den oudsten een flinkerend vuur, terwijl op het vriendelijk gelaat van den jongeren een donkere schaduw lag.

In de groote tuinkamer van het huis, dat zij zoo pas verlieten, vinden wij den jongen man, het onderwerp van hun gesprek, in een muziekboek bladerend tegen de tafel geleund; geheel onbewust van den storm, die zich boven zijn hoofd samenpakte. En met den rug naar hem toegekeerd, een paar schreden verder, voor de piano zit Albertine van Bergen, oom Albert's petekind. Zij ziet er bekoorlijk uit in haar wit gebrocheerd kleedje, met de lange, zwart surah sjerp, die losjes tot op den grond hangt, terwijl de kleine voet op het pedaal rust en haar handen losjes over de toetsen glijden. Nu kijkt zij om, en wij zijn verrast bij den aanblik van dat frissche jonge gelaat met de vriendelijke donkerblauwe oogen, dat ons herinnert aan dat van haar vader, omdat het dezelfde uitdrukking van goedheid draagt, vermengd met een aardig trekje van schalkschheid en overmoed.

„Waarom zing je niet meer, Joost?’ vraagt zij, zoo knorrig als zij kan.

Maar Joost blijft in de muziek bladeren en antwoordt niet. Hij is blond, slank en welgevormd en tot geruststelling van onze lezers kunnen wij de verzekering geven, dat hij de goede meening, die zijn patroon van hem koestert, volkomen waard is. Hij weet heel goed, dat Albertine, het lieve meisje, dat de oogen zoo vertrouwelijk naar hem opslaat, terwijl zij tracht haar stem een knorrig klank te geven, hem dierbaarder is dan iets anders op de wereld; maar hij weet ook, dat zij het eenige kind is van den rijken Alexander van Bergen en hij zou liever zijn tong afbijten dan haar zijn liefde bekennen. Hij vraagt zich niet af sedert wanneer hij het ontdekt heeft, maar hij vecht manmoedig tegen zijn zwakheid, overtuigd dat zij er niets van bemerkt en dus niemand buiten hem weet hoe hij lijdt.

Maar jonge meisjes hebben, wat dit betreft, fijnere voelhorens dan de mannen wel denken, en Albertine giste vrij nauwkeurig wat het was, dat Joost in den laatsten tijd zoo afgetrokken en vreemd maakte. Doch dat zij het giste was haar niet genoeg; zij wilde het gaarne zeker weten, omdat zij zich, wellicht